

DE UITVAART VAN SIJMEN STROOP

DOOR

□ □ WALLY MOES. □ □

Sijmen Stroop was een oud bedelaartje. Of hij ooit wat anders gedaan had dan bedelen wist niemand zoo recht meer, evenmin hoe zijn ware naam eigenlijk luidde, want „Stroop” was maar een bijnaam. Hij had dien gekregen door de suikerzoete vleierige manier, waarmede hij om aalmoezen placht te vragen. Het heele gezicht van het oude mannetje stond in een grijnzige plooi, die een vriendelijken glimlach moest verbeelden, en de toon van zijn stem was teemerig en zeurig smeekend.

Sijmen zag er niet verwaarloosd uit, hij was een echt fatsoenlijk oud bedelaartje.

Zijn dik wit hoofdhaar was altijd kortgeknipt en zijn wangen gladgeschoren. De kale bruine pandjesjas, dien hij zeker eens ergens opgelopen had, leek van een heer afkomstig, en zijn schoenen, broek en pet waren in een redelijk goeden toestand. In de hand droeg Sijmen altijd een rooden zakdoek, waarvan de vier punten bij elkander geknoopt waren, en waarin hij brood zamelde. Hij had in de omliggende gemeenten zijn vaste dagen en zijn vaste huizen, en trok er geregeld op uit om zijn vast inkomentje op te halen. Onderweg liep hij dan nog menig extraatje op door de slimme manier, waarmede hij de menschen met z'n vleierijen overrompelde. Zat hij bijvoorbeeld even aan den weg te rusten, het toonbeeld van een onderworpen onschadelijk arm oud mannetje, en er kwam een jonge dame aan, dan nam hij met een onderdanige buiging z'n pet af, zei eerst overbeleeft goedendag, en liet er dan plotseeling met een verraste stem op volgen:

— „Dame, ik kan aan uwes zien, dat u van 't jaar nog trouwt.”

Tien tegen een, dat de jonge dame bleef staan en vroeg:

— „Zoo, kan jij dat zien?”

— „Ja dame, uwes kan me vrij geleuve, 't komp sekuur uit, wat ik zoo zie.”

En dan werd hij voor z'n goede tijding meestal met een dubbeltje of kwartje beloond.

Voor de heeren had hij weer wat anders om ze te vangen. Dan zei hij:

„As zukkers as uwes aan 't roer waren, dan hoefden arme ouwe mannen niet te loopen vragen, dat weet ik wel!”

En al kwam 't dan ook maar, omdat ze lachen moesten om z'n slimheid, of even voelden, dat er toch ook wel wat verkeerd was, de handen tastten dikwijls in de zakken om een kleinigheid aan Sijmen te geven.

Hij haalde dus zijn kostje wel op. Er hoefde dan ook niemand meer van te eten, want hij was geheel alleen op de wereld en lag thuis als kostganger bij het klokkenmakertje Roel Drup.

Dat was een klokkenmakertje zooals er alleen op armoedige dorpen te vinden zijn, zoolang die nog ongerept en wereldvergeten, onbewogen door den drukken stroom van het moderne leven, zoetjes, half wakker en al tobbede bestaan.

Roel Drup woonde in een vervallen vuil huisje op een smal binnenwegje. Het achterhuis was niet veel meer dan een hokje, en vandaar kwam men in het eenige vertrek, waar Roel met z'n vrouw en een troep kinderen woonde. Sijmen Stroop had een bedstee in het achterhuis, maar zat overdag, als hij thuis was, altijd bij de anderen in de kamer.

Men zag en hoorde dadelijk, dat men bij een klokkenmaker kwam, al was 't dan ook nog zoo'n armoedig klein klokkenmakertje, want „tikke, takke, tik, tak,” deden de oude klokken, die hier en daar aan den berookten witgepleisterden muur hingen. Die moest Roel in orde maken.

Zijn werkplaats was een tafeltje met gereedschappen, dat voor het venster stond.

De oude klokken aan den muur waren afgeleefde versleten stumpertjes, bruinzwart vettig en vergoord.

Zij spraken duidelijk van de ongewassen handen, waarmede zij misschien sinds honderd jaar waren opgewonden en aangepakt. Maar zij tikten er nog op los, alsof de een voor den ander 't niet op wilde geven, en